

Γ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ἡ χεῖρς.

Ὑπὸ Σχιλλέρου.

Εἰς τὸν κῆπον τῶν λεόντων
μεταξὺ σεμνῶν ἀρχόντων
προσδοκῶν ν' ἀρχίσ' ἡ πάλη
ἣν ὁ Βασιλεὺς Φραγκίσκος·
καί, ἐμπρέπουσα εἰς κάλλη
εἰς ἐξώστην ὑψηλὸν
ἣν ὁμήγυρις πολλῶν
γυναικῶν, ὡς ῥόδων δίσκος.
Μόλις ὁ μονάρχης νεύει,
σιδηρᾶ κιγκλὶς ἀνέβη·
λέων δ' ἰσχυρὸς προκύπτει,
λοξὸν βλέμμα πέριξ ῥίπτει,
καὶ βραδύς, κατὰ μικρὸν
προχωρῶν μετὰ σιγῆς,
καὶ χασμώμενος μακρόν,
τὴν παχεῖαν χαίτην σείει,
καὶ τὰ μέλη του ταννύει
κατὰ γῆς.

Ὡς δ' ἐκεῖνος νεύει πάλιν,
 θύραν διανοίγουν ἄλλην,
 κ' ἐκπηδᾷ ὀρμητικὴ
 τίγρις, ἄγριον θηρίον·
 καὶ τὸν λέοντα πλησίον
 ἅμα εἶδ' ἐκεῖ,
 ἐβρυχήθη φοβερά·
 τὸν αἶρα ἢ οὐρὰ
 κύκλω ἔσχιζε κτυπῶσα,
 κ' ἔξω ἐκρεμάσθ' ἢ γλῶσσα.
 Τοῦ ἐχθροῦ τῆς ἀπωτέρως
 βαίν' ἢ τίγρις θρασυδείλως,
 μυκτηρίζει, καὶ ὀργίλως
 γρύζουσα, εἰς ἄλλο μέρος
 ἐξηπλώθη.
 Τρίτον σύνθημα ἐδόθη.
 Αἶρονται θυρίδες δύο, καὶ ἐκ ταύτης κ' ἐκ τῆς ἄλλης
 δύο χύνονται παρδάλεις
 εἰς τῆς τίγριδος τὴν ῥάχιν,
 ἣτις τοὺς τομοὺς προβάλλει ὄνυχάς τῆς εἰς τὴν μάχην.
 Τότ' ἐγείρεται ὁ λέων
 ὀρυόμενος ὀξύ,
 καὶ προβαίνει μεταξύ,
 καὶ οὐδεὶς κινεῖται πλέον·
 ἀλλ' ὀκλάζοντες οἱ θῆρες, βλέπουσιν αἰμοχαρεῖς
 ἕκαστος ἐμπρός του.
 Ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ δ' ἐξώστου
 πίπτει ἐκ χειρῶν ὠραίων
 εὐπρεπῆς χειρὶς
 ἐν τῷ μέσῳ, ὅπου ἦσαν καὶ ἡ τίγρις καὶ ὁ λέων.

Τότε λέγ' εἰς τὸν Δελόργην, τὸν ἱππότην, ἡ Κυρία
Κονιγόνδα, — κ' ἦν ὁ λόγος τῆς ὠραίας εἰρωνίας —

« Ἄν εἰς ὅσα πᾶσαν ὥραν τρυφερὰ δημηγορεῖς
πίστιν θέλεις νὰ χαρίσω,
ἐκεῖ μ' ἔπες' ἡ χειρίς·
φέρει τὴν ὀπίσω ».

Ὁ ἱππότης δὲν διστάζει· τρέχει, κ' εἰς τὴν φοβεράν
εἰσπηδᾷ κιγκλίδα,
κ' εἰς τὸν ἀπευκταῖον κύκλον τείνει χεῖρα τολμηράν,
καὶ ἀρπάζει τὴν χειρίδα.

Πάντες φρίττουν καὶ θαυμάζουν, καὶ ἱππόται καὶ κυρίαι.
Ὁ δέ, φέρων ἀταράχως τὴν χειρίδα, ἐπιστρέφει,
καὶ κοινὰ τῶν παρεστώτων ἀντηχοῦσιν εὐφημίαι.
Καὶ ἡ Κονιγόνδα βλέμμα τρυφερὸν πρὸς αὐτὸν στρέφει,
βλέμμα ὅπερ ὑποσχέσεις ἀμοιβῶν μειζόνων κρύπτει.
Ἄλλ' ἐκεῖνος τὴν χειρίδα εἰς τὸ πρόσωπον τῇ ρίπτει,
καὶ « Κυρία, περιττή », λέγων, « ἡ εὐγνωμοσύνη »,
ἐν τῷ ἅμα τὴν ἀφήνει.

Κατὰ τὸ τοῦ Βύρωνος

Maid of Athens.

Κόρη Ἀθηναία, πρὶν ἀναχωρήσω,
 δός μοι τὴν καρδίαν, δός μοι τὴν ὀπίσω·
 ἢ ἀπὸ τοῦ στήθους τούτου ἂν τὴν σχίσῃς,
 ἔχε τὴν, καὶ λάβε τὰ λοιπὰ ἐπίσης.
 Φεύγων, μετὰ τόνου ἐκφωνῶ πενθίμου,
 « Σ' ἀγαπῶ, ζωὴ μου ».

Μὰ τὴν κόμην ταύτην, ἣν λυτὴν κινοῦσι
 πνεύματα γλυκείας τοῦ Αἰγαίου αὔρας,
 μὰ τὰς βλεφαρίδας τὰς μακρὰς καὶ μαύρας
 αἵτινες ἀνθούσας παρειὰς φιλοῦσι,
 πρὸς τοῦ βλέμματός σου τοῦ γοργοῦ κ' εὐθύμου,
 σ' ἀγαπῶ, ζωὴ μου.

Μὰ τὰ ποθητὰ σου χεῖλη, καὶ τὰ κάλλη
 ἃ ἡ δειλιῶσα σφίγγει μου ἀγκάλη,
 μὰ τὸ θάλλον τοῦτο σύμβολον τοῦ θύμου,
 λέγον ὅ,τι οὔτε ἀνθρωπίνη φράσις,
 μὰ τὰς τῶν ἐρώτων συμφορὰς κ' ἐκστάσεις,
 σ' ἀγαπῶ, ζωὴ μου.

Ἀθηναία κόρη, φεύγω. Ὅταν μόνη,
τὰς εὐδαίμονάς μας ὥρας μὴ λησμόνει.
Ἄν καὶ τὰ ἰστεία στρέφω πρὸς τὴν Πόλιν,
τὴν ψυχὴν ἀφήνω εἰς Ἀθήνας ὅλην.
Ὅπου καὶ ἂν εἶσαι εἶν' οἱ λογισμοί μου.
Σ' ἀγαπῶ, ζωὴ μου.

Ἔσθια τετονισμένον

Ἐν τῇ μεταφράσει τοῦ μυθιστορήματος «Ἄνευ Οἰκογενείας».

Κλειστὰ παράθυρα, σκληρὰ παρθένα!
διὰ σᾶς τί δάκρυα ἔχω χυμένα!
Νυκτόνει. Πρόβαλε· πέ με μιὰ λέξι,
κ' ἂν εἶν' μεσάνυκτα, ἥλιος θὰ φέξη.

Διψοῦν τὰ ρόδα σου κ' οἱ ἄσπροι κρίνοι.
Νὰ ἔγῃς, ἀσπρούλα μου νὰ τὰ ποτίσης.
Θάρρεῖς τὸ μάτι μου νερὸ πῶς χύνει;
Ἄχ! Εἶναι δάκρυα, δὲν εἶναι βρύσις.

Διέ, τ' ἄστρα γλώμαναν. Κρατῶ νυκτέρι.
Προσμένω, κ' ἔγιναν ἡ στιγμαῖς χρόνια.
Ἄν λείψ' ἡ ἄνοιξις, τὸ καλοκαίρι,
ἡ γῆ μαραίνεται, σιγοῦν τ' ἀηδόνια.

Κ' ἐγὼ 'ς τὴ θύρα σου μὴ 'πῆς πῶς ψάλλω
 κλειστὸ παράθυρο ὅταν κυττάζω.
 Ἄχ! τὸ τραγούδι μου δὲν εἶναι ἄλλο,
 παρὰ παράπονο π' ἀναστενάζω.

Η ΕΛΛΑΣ

(Τὴν ἀπάντησιν ἣν ἐπὶ τοῦ ἐν Βερολίνῳ συνεδρίου ἔδωκα τῷ Λ. Βεικονσφλεϊλδ, εἰπόντι μοι ὅτι ἡ Ἑλλάς πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπομονήν, διότι ἔχει μέλλον, μα-
 θοῦσα ἡ γελοιογραφικὴ ἐφημερὶς Punch ἐστιχούργησεν ὡς ἔπεται).

Greece has a past. Who denies or difames it?
 Greece has a future; 't is Lord Beconsfield proclames it.
 But besides past and future Greece asks for a present,
 Epirus, Crete, Thessaly. Is nt' she unpleasant?

(ὃ ἐγὼ μετέφρασα ὡς ἔπεται).

Ἡ Ἑλλάς ἔχει παρελθόν, ὡς τὸ γνωρίζει ὅλ' ἡ γῆ.
 ἔχει καὶ μέλλον ἡ Ἑλλάς. Ὁ Βήκονσφείλδ τ' ὁμολογεῖ.
 Πλὴν θέλει ἐκτὸς μέλλοντος καὶ παρελθόντος, καὶ παρὸν
 ὀλίγον, Κρήτην, Ἡπειρον. — Αἶ, τὸν κακὸν τῆς τὸν καιρόν!

**Τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου
εἰς "Ὀμηρον.**

Ὀμηρε γέρον, ἀγάλου. Ἴδου ἡ Ἑλλάς ἐλευθέρα.
Θ' ἀναγινώσκουν τούντεῦθεν ἐλεύθεροί σέ, οὐχὶ δοῦλοι.

**Τοῦ αὐτοῦ Βασιλέως
ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον.**

Μόνον εὐχάς, τῆς Ἑλλάδος υἱοί, μέχρι τοῦδ' ἐδυνήθη
κατὰ τὸν μέγαν ἀγῶνα ὑμῶν νὰ ἐκπέμψ' ἡ καρδία.
Εἰς τὸν ἀέρ' ἀδρανεῖς οἱ τῆς λύρας μου τόνοι ἀντήχουν,
κ' ἔκρουε μόνον χορδὰς κενὰ μέλη πεμπούσας ἡ χεὶρ μου
ἐν ἐρημίᾳ, καθὼς στεναγμοὺς κεκρυμμένων ἐρώτων.
Ἦδη ἡ λύρα ἐσίγησε· πλήν, ἐπιβάλλων ὁ λόγος
τοῦ Βασιλέως ἤχεῖ, κ' ἐκ καρδίας φλεγούσης ἐκρέων,
θέλει εἰς πρᾶξιν παγῇ, πρὸς ὑμέτερον, Ἕλληνες, κέρδος.